

Lisbet Kjær Müllers prædiken 1. søndag efter helligtrekonger

Taler

Lisbet Kjær Müller
Sognepræst

Dato

11. januar 2015

Sted

Lindevang Kirke

Omstændigheder

Denne prædiken er holdt ifm. et homiletisk og liturgisk forsøg i Lindevang Kirke i 2014/2015, hvor kirkens tre præster kontinuerligt prædikede over hele Markusevangeliet fra trinitatis søndag til 2. påskedag. Derved afveg præsterne fra at prædike over teksterne fra de autoriserede to tekstrækker til fordel for Markusevangeliet.

Prædikentekster

Paulus' Brev til Romerne kapitel 8, vers 24-27
Markusevangeliet kapitel 11, vers 12-26

Salmer

O kristelighed
Bøj, o Helligånd, os alle
Vi kommer, Herre, til dig ind
Blåt vælded lys frem bag skyers skred
Hyggelig, rolig
Behold os, Herre, ved dit ord

- 1 "Et bedehus for alle folkeslag". Også for læserne; også for os. Det sprængte templet. Jesu tro på Gud som alle menneskers far sprængte templet. Og Jesus vidste det. Han var på kollisionskurs med alle, der levede og arbejdede i templet – alle ofrene blev ligegyldige, når Gud var alles Gud, når alle havde fri adgang, 5 når der ikke var forskel. Guds repræsentant, Jesus, planter sig lige midt i centrum for gudsdyrkelsen og påstår nye vilkår.

- Jesus har åbenbart ikke fået nogen ordentlig morgenmad, og var altså sulten. På lang afstand får han øje på et figentræ med blade og håber så, at han kan finde 10 nogle figner på det. Men da han kommer helt derhen, finder han ikke andet end de blade, som han allerede har set. Markus oplyser også, at det i øvrigt heller ikke var figentid. Jesus bliver sur, vred, forbander figentræet, Det hørte hans disciple. Der bygges op til konfrontation, og det kulminerer på tempelpladsen, hvor Jesus jager alle købmændene ud og forklarer det med ord fra Det Gamle 15 Testamente: "Mit hus det skal kaldes et bedehus for alle folkeslagene, men I gjort det til en røverhule." Nu var provokationen åbenlys. Tempelts ansatte, jødernes magtelite, hørte og forstod. Men det de også forstod, var, at Jesus havde folket med sig. Mængden var på hans side, så nu gjaldt det om, at få dem over på

20 magthavernes side. Vi ved, at templet blev ødelagt i år 70 efter et oprør mod den romerske besættelsesmagt. Vi ved, at det ikke siden er blevet genopbygget. Og vi ved også, at tempelbjerget i dag er et brændpunkt for ufred.

Vi følger begivenhederne som en TV reportage over tre dage. For næste morgen,
25 står der, da de igen gik forbi på vej ind til Jerusalem, så de, at figentræet var visnet fra roden. Og nu er Peter vores mand på stedet, har stiller det nødvendige spørgsmål: "Rabbi, se figentræet, som du forbandede, er visnet." Og nu følger så Jesu svar. Et svar der løfter begivenhederne over i en anden sfære. Nu handler det om tro. Nu udlægges ordene om "bedehus". Den, der siger til tempelbjerget,
30 løft dig op og styrk dig i havet, og som ikke tvivler i sit hjerte, men tror, at det han siger, vil ske, for ham sker det.

Jesu siger her noget om tro, som ikke er fortid, som er lige så aktuelt i dag som den gang, fordi det overskrider det konkrete, historiske og handler om vores
35 hjerter. Eller om hans hjerte. Han tvivler ikke, han tror. Her er det den opstandne, der taler. Forbandelsen af det stakkels figentræ viser sig at være en tegnhandling. Ikke det ydre – bladene kommer det an på – men frugten.

Hvordan kunne han, Jesus, gøre det? Fordi han har tro, kunne han forbande
40 figentræet. Har man en tilstrækkelig stærk tro, kan man endda få tempelbjerget til at styrte i havet.

Opstandelsen er i fuld gang – tro og bøn over for tempel og politisk/religiøs magt. Ydre magt til bestemte institutioner og grupper over for den indre magt
45 til enhver, der tror. Ydre pragt over for indre afmagt. Blade – frugt.

Jesu påstår, at disciplene, hver gang de beder, skal tro på, at de allerede har fået det, de beder om – så vil de få det.

50 Hvordan forstår I det? For det gælder også os. Vi er ikke udenfor, men indenfor. Vi er blevet lukket ind. I Guds hjerte. Opstandelsen er ikke noget, vi kan forholde os iagttagende til, og det har det aldrig været. Opstandelsen ligger i ordene, i fortællingen, i den måde Markus har skruet sin fortælling sammen på – den særlige teknik. Vi står nu uden helt at vide hvordan midt i opstandelsens
55 virkelighed. I Guds hjerte. Hvor Jesus er Herre, hvor Gud skaber, hvad han nævner. En skabende virkelighed, hvor Jesu ord får os til at se på troen på ny. Hver gang vi beder, skal vi tro på, at vi allerede har fået det vi beder om.

60 Vi skal tro på, at vi allerede har det vi beder om. Der er en indre logik i ordene,
hvor tilgivelsen klinger med som vores åndedræt. Jesu opstandelse er troen på, at
vi er tilgivet og skal tilgive hinanden. Det er første og eneste gang i
Markusevangeliet, at Gud kaldes ”jeres far i himlene”. Vi har allerede fået den,
tilgivelsen, den er forudsætningen – fortegnet. Vi er magtesløse over for denne
65 påstand om tilgivelse som det eneste, der hjælper mellem mennesker.

Sulten bliver en indre sult, længsel efter mening, tilgivelse. Den er helt konkret,
fysisk i os. Denne længsel, dette indre kan føles som en støvbold. Så svagt – som
ingenting – som aske og støv. Jeg kan ikke tilgive. Men det er ikke støv – en
70 støvbold er fuld af liv – sporer, af nye spirer – Gudsriges glæde, sårbart tilstede, i
tro og i håb. Amen.

Kilde

Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

75

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

1. søndag efter helligtrekonger, Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

80

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/lisbet-kjaer-mullers-praediken-1-sondag-efter-helligtrekonger>

85

90

95